

РЕШЕНИЕ

№ 4280

гр. София, 28.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Младен Семов

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3122** по описа за **2023** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационната жалба на М. В. Л., ЕГН [ЕГН], против решение № 556 от 02.02.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 20211110217519/2021 г. по описа на Софийския районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление № 42-0002901/11.11.2021 г., издадено от директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“, с което на касатора са наложени административни наказания, както следва: на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 от Закона за автомобилните превози „глоба“ в размер на 2 000 лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 2 ал. 1 от Наредба № 41 от 04.08.2008 г. на МТ и на основание чл. 178в, ал. 5 от Закона за движение по пътищата „глоба“ в размер на 500 лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 36 от 15.05.2006 г. на МТ.

С касационната жалба се претендира отмяната на съдебният акт, като неправилен - постановен при съществени процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон - отменителни основания по смисъла на чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Поддържа се, че в хода на производството са допуснати множество нарушения на ЗАНН. Прави се оплакване, че не било отчетено, че към датата на съставянето на акта за установяване на административно нарушение жалбоподателят имал завършен курс,

който прави водача професионално компетентен.

В съдебно заседание касаторът, редовно призван, не се явява и не се представлява. В писмени бележки, моли да се отмени оспореното решение, съобразно изложени мотиви.

Ответникът – директорът на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ С. редовно призван, не се явява и не се представлява. Не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, X. касационен състав, след като се запозна с касационната жалба и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, счита за необходимо да отбележи:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

По съществуващото на спора, с оглед предмета на служебна проверка съгласно чл. 218 от АПК и твърденията на страните съдът съобрази:

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № 42-0002901 от 11.11.2021 г., издадено от Директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ - С., с което на жалбоподателя са наложени административни наказания, както следва:

По т.1 от НП и на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 от Закона за автомобилните превози - „глоба“ в размер на 2 000 лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Наредба № 41 от 04.08.2008 г. на МТ.

По т.2 от НП и на основание чл. 178в, ал. 5 от Закона за движение по пътищата „глоба“ в размер на 500 лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 36 от 15.05.2006 г. на МТ.

От фактическа страна е установено, че :

При извършена на 20.10.2021 г., около 14:40 часа, проверка от „инспектор“ в РД „Автомобилна администрация“ - С. и служител на РД „Автомобилна администрация“ - С. на товарен автомобил от кат. N2, марка „MAN“, с рег. [рег.номер на МПС] на [улица], на около 200 м. от разклона с [улица], с посока на движение [улица], установили, че М. Л. управлявал посоченото МПС. В хода на проверката било установено, че М.Л. осъществявал превоз за собствена сметка на територията на [населено място], по маршрут от[жк], @@9@[жк], база „Омега“ ООД, съгласно заповед № 23 от дата 20.10.2021 г., но при поискване от страна на контролните органи, не представил карта за квалификация, както и удостоверение за психологическа годност, тъй като не притежавал такива.

Въз основа на съставеният акт за установяване на административно нарушение № АУАН № 297289 от 20.10.2021 г., при пълна идентичност на описаното нарушение, е издадено наказателното постановление, предмет на производството пред Софийския районен съд, с което е ангажирана административно наказателната отговорност на касатора.

Съдът е бил сезиран с жалба в която се претендира незаконосъобразност на оспореното НП, тъй като:

Във връзка с нарушението по т.1 от НП се твърди, че съгласно чл.7б ал.1 от ЗАвт.превози, лицензираните превозвачи, лицата по чл. 24е и лицата, извършващи

превози за собствена сметка, осъществяват превози на пътници и товари с моторни превозни средства от категории М2, М3, N2, N3 и с водачи, които отговарят на изискването за квалификация на водача и притежават карта за квалификация на водача за съответната категория или сертификат за водач на моторно превозно средство за обществен превоз на товари по шосе. За съответствие с изискването за квалификация на водача министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията или упълномощени от него длъжностни лица издават карта за квалификация на водача със срок на валидност 5 години.

Освен това на интернет страницата на И. е публикувано официално съобщение видно от което срока за издаване на изтекла карта квалификация или изтекло удостоверение за професионална компетентност е удължен със седем месеца без да е посочено в кой период същите са издадени.

Успоредно с това - видно от издаденото удостоверение, копие от което жалбоподателя е заявил, че ще представи в съдебно заседание е записано "Настоящото удостоверение е достатъчно доказателства за придобито начално обучение в съответствие с изискванията на Наредба № 41 и Директива 2003/59".

С оглед това се претендира, че към датата на съставяне на акта е налице завършен курс, което прави водача професионално компетентен, освен това същият е подал документи пред ЕА АА за издаване на карта, което означава, че контролният орган не е направил необходимата проверка преди да наложи глоба.

Освен това се твърди, че за „без“ документ законодателя е предвидил друга нарушена разпоредба, а именно – чл.93 ал.2 от З Авт.превози.

По отношение на т.2 от НП е с първоинстанционната жалба е изложено възражението, че:

Видно от текстовата част на НП отново не е ясно, считано от коя дата водача е без удостоверение за психологическа годност. Успоредно с това – водача не е извършвал обществен превоз или превоз на собствена сметка, управлявал е автомобила до сервиз, което е извън законовите хипотези, при които се изискват посочените документи. Липсва още описание на обстоятелствата при които е извършено нарушението-както в АУАН, така и в НП, което е в нарушение на чл.42 т.4 и чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН.

За да отхвърли така депозираното оспорване, първоинстанционният съд е събрал по делото като доказателства: показания на свидетел Ю. Б., контролен талон, Заповед № 23/20.10.2021г., справка в РПИВ, справка за DQC карти, длъжностна характеристика, заповед № РД-08-30/24.02.2020г. и Заповед № 589/31.01.2020г.

На тази база е прието, че при постановяване оспореното НП не са допуснати нарушения на производствените правила, АУАН е съставен, предявен за подписване в законовият срок, като в бмесечния срок по чл.34 ал.3 ЗАНН е издадено и оспореното НП. И АУАН и НП са съставени от компетентен орган, налице е словесно описание на нарушенията, съответстващо на посочените в АУАН и НП правни квалификации, като АУАН е съставен в присъствието на нарушителя и един свидетел.

Относно нарушението по т.1 съдът е приел за безспорно доказано и фактически установено допуснатото нарушение, посочено е, че от субективна страна същото е извършено при пряк умисъл, като жалбоподателя е съзнавал общественоопасния характер на деянието си, предвиждал е неговите общественоопасни последици, като е бил наясно, че не разполага с карта за квалификация на водача и въпреки това е осъществявал превоз на товари за собствена сметка.

Относно нарушението по т.2 от НП съдът е приел за безспорно установено и доказано,

че жалбоподателя Л. е бил водач на товари,осъществяващ превоз за собствена сметка,което обстоятелство не се оспорва между страните. Успоредно с това от приложената справка от ИА АА се установява,че той се е явил последно на изпит за психологическа годност на 17.03.2015г. и валидността на удостоверението му е изтекла на 17.03.2018г.,т.е. същият не е притежавал валидно удостоверение.

От субективна страна нарушението е прието за извършено с пряк умисъл-съзнавал е общественоопасният характер на деянието си и е предвиждал неговите последици,като е бил наясно,че не притежава удостоверение за психологическа годност.

В заключение е посочено,че не са налице и предпоставките на чл.28 ЗАНН с оглед тежестта на нарушението и на нарушителя,като не се установяват нито многобройни, нито е налице изключително смекчаващо вината обстоятелство.

Така постановеното решение е в нарушение на съдопроизводствените правила /арг.чл.84 ЗАНН вр. чл.13 и чл.14 от НПК/ изразяващо се в необсъждане на всички възражения на страните, непроизнасяне по целият спорен предмет на делото и приложим материален закон и непопълване на делото с доказателства с оглед дължимите фактически установявания, поради което и в съответствие с чл.222 ал.2 т.1 и т.2 АПК следва да се отмени и върне на друг състав на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия. Съображенията за това са следните:

По т.1 от НП:

Съгласно текста на чл.2 ал.1 от Наредба № 41 от 04.08.2008г. на МТ,Водачите на моторни превозни средства, за управлението на които се изисква свидетелство за управление на моторно превозно средство от категории С1, С1Е, С, СЕ, D1, D1Е, D или DE, когато с тези превозни средства се извършват обществени превози, превози за собствена сметка или пътна помощ, трябва да отговарят на изискването за квалификация на водача и да притежават карта за квалификация на водача за съответната категория или сертификат за водач на моторно превозно средство за обществен превоз на товари по шосе.

По силата на посочената разпоредба се въвежда изискване за съответствие на водача с изискването за квалификация и притежание на карта за квалификация за съответната категория или сертификат за водач на МПС за обществен превоз на товари.

Съдът е приел, че цитираната норма санкционира липсата на конкретно фактическо притежание на съответният документ в момента на проверката, без да анализира възражението на страната, че за фактическо непритежание в съответният момент е налице друг състав – този по чл.93 ал.2 ЗАавт.превози, както и без да обсъди твърдението на страна, че притежава изискуем документ удостоверяващ квалификацията му.

По делото не е спорно,че жалбоподателя не е носил в себе си такъв документ в момента на проверката, но същият твърди, че притежава нужната квалификация и документ удостоверяващ това обстоятелство.

В този смисъл съдът е следвало да укаже ясно на жалбоподателя да представи притежаваното удостоверение, като анализира и конкретната нормативна уредба регламентираща начина на удостоверяване на съответната квалификация на която база да прецени – притежава ли жалбоподателя такъв документ,съответен ли е той на изискуемата квалификация и оттам – липсата на фактическо притежание в момента на проверката съставомерно ли е с оглед приложената от АНО разпоредба.

Успоредно с това, жалбоподателят е заявил изрично още със жалбата си,че разполага

с издадено удостоверение копие от което жалбоподателя ще представи в съдебно заседание и в което е записано, че: “Настоящото удостоверение е достатъчно доказателства за придобитото начално обучение в съответствие с изискванията на Наредба № 41 и Директива 2003/59”.

Т. удостоверение не представено, но липсват и изрично дадени от съда указания за представянето му, така, че в съответствие с тежестта на доказване и задължението за служебно издирване на обективната истина, съдът да приеме или да не приеме за установени правнозначимите факти.

Като продължение – жалбоподателя е заявил изрично, че на интернет страницата на И. е публикувано официално съобщение видно от което срока за издаване на изтекла карта квалификация или изтекло удостоверение за професионална компетентност е удължен със седем месеца без да е посочено в кой период същите са издадени.

Безспорно всяко съобщение на публичен орган, отправено по официален път/каквото е интернет страницата на АО/ указващо информация на гражданите и даващо им насоки за поведение – представляват действия, които в съответствие с принципа на добра администрация, водят до изключване на отговорността на субектите, предмет на регулаторни действия от страна на съответната администрация.

В тази връзка съдът е следвало да укаже на жалбоподателя да представи доказателства или да ангажира доказателствени искания с цел установяване наличието на подобно съобщение и неговата правна относимост към съставомерността на установеното с АУАН и санкционираното с НП нарушение.

По отношение на т.2 от НП:

С оспорваното НП по т.2 е наложено наказание за нарушение на чл.8 ал.1 от Наредба № 36 от 15.05.2006г. в действалата по време редакция, която съдът правилно е съобразил с оглед правилото на чл.3 ал.1 ЗАНН.

Посочената разпоредба въвежда задължение при всяко постъпване на работа и при извършване на дейността като водач на таксиметрови автомобили или водач на автомобили за обществен превоз на пътници или товари, както и за председател на изпитна комисия, лицата да представят удостоверение за психологическа годност.

В ал.2 на чл.8 от посочената Наредба, в действаща към спора редакция е посочено, че Удостоверението за психологическа годност е валидно за срок три години от датата на неговото издаване с изключение на случаите, в които се издава след навършване на 65-годишна възраст на лицето, и на случаите по чл.1, ал. 1, т. 2, 5, 6 и 7, в които удостоверението е валидно за срок една година.

На тази база и с оглед данните по делото следва да се посочи:

В издаденият АУАН е изрично записано, че към момента на проверката лицето, извършващо товари за собствена сметка е било без товар. В първоинстанционната жалба, М. Л. е заявил, че към момента на проверката е отивал към автосервиз и не е извършвал превоз нито на пътници, нито на товари.

Съдът не е изследвал изобщо това твърдение в контекста на установените с АУАН обстоятелства, така, че да прецени изобщо налице ли е нарушение и съставомерно ли фактическо деяние на жалбоподателя.

Успоредно с това, при произнасянето си по тази част от оспорването съдът не е съобразил още:

По силата на пар.9 от преамбюла на Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства/Директивата/ - „Доказателство за наличие на

съответствие на водачите на превозни средства, които се използват за транспорт на пътници или стоки с минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на превозно средство, следва да се предоставя, когато свидетелството се издава и периодично след това. Този редовен контрол съгласно националните правила за съответствие с минималните стандарти ще допринесе за свободното движение на хора, ще избегне нарушаването на конкуренцията и по-добре ще взема предвид специфичната отговорност на водачите на такива превозни средства. На държавите-членки следва да се позволи да налагат медицински прегледи като гаранция за спазване на минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на други моторни превозни средства. Поради причини, свързани с прозрачността, тези прегледи следва да съвпадат с подновяването на свидетелствата за управление и поради това да се определят от срока на валидност на свидетелството“.

С посоченото съображение, съюзният законодател е въвел изискването прегледите за умствена и физическа годност да съвпадат с подновяване на свидетелствата за управление и да бъдат със същия срок за валидност.

Съгласно чл.7 пар.2 б.“б“ от Директивата, считано от 19 януари 2013 г. свидетелства, издадени от държави-членки за категории C, CE, C1, C1E, D, DE, D1, D1E имат срок на административна валидност 5 години;

От своя страна нормата на чл.8 ал.2 вр. ал.1 от Наредба № 36 от 15.05.2006г. предвижда, че удостоверението за психологическа годност е валидно за срок три години от датата на неговото издаване с изключение на случаите, в които се издава след навършване на 65-годишна възраст на лицето, и на случаите по чл.1, ал. 1, т. 2, 5, 6 и 7, в които удостоверението е валидно за срок една година.

Текста на съюзната норма е с достатъчно точен, ясен и безусловен характер, предоставя права на частноправните субекти, поради което и е годна да породи директен ефект в регулираните отношения. Успоредно с това, базисна и трайно установена в юриспруденцията на СЕС е постановката, че една ДЧ не може да се позовава противопоставимо на частно-правните субекти на неизпълнение на свое задължение за транспониране на Директива /срока за приемане на съответните национални нормативни актове по приложение ,в частност на чл.7 пар.2, е изтекъл на 19 януари 2011 г., като нормата на директивата се прилага считано от 19 февруари 2013г. – виж чл.16 „Транспониране“ от Директивата/.

Ето защо при новото разглеждане на делото, съдът следва да съобрази още и дали така установеното и описано нарушение, като резултат – наложена санкция, съответстват на изискването за ясна установеност и наказуемост, дали деянието на жалбоподателя е съставомерно и как следва да се приложи действалото/действащото/ законодателство през призмата на несъответствието на националната уредба закон със съюзната разпоредба, в т.ч. и отчитайки срока на валидност на притежаваното от жалбоподателя удостоверение за психологическа годност.

С оглед всичко изложено и на основание чл.63в от ЗАНН вр. чл. 221, ал. 2 АПК, , Административен съд София – град, X. – ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 556 от 02.02.2023 година, постановено по н.а.х.д. № 20211110217519 по описа за 2021 г. на Софийския районен съд.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд при съобразяване на указанията, дадени с мотивите на настоящото решение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.